

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobce: J. P.**, zastoupen JUDr. Jiřím Svobodou, advokátem, se sídlem Na Jarově 2425/4, Praha 3, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2005, č. j. 5 Ca 207/2004 - 40,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** žalobci uhradit náklady řízení ve výši 2150 Kč, k rukám JUDr. Jiřího Svobody, advokáta, se sídlem Na Jarově 2425/4, Praha 3, do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) se svou v zákonné lhůtě podanou kasační stížností domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým tento soud ministru vnitra uložil, aby vydal rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 10. 2. 1998. Žalobce uvedenou žádostí žalovaného žádal o vyplacení peněžních a naturálních náležitostí příslušníka Policie ČR za říjen, listopad a prosinec 1997 a leden 1998, v celkové výši 100 520 Kč.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl nesprávné právní posouzení věci městským soudem, uplatnil tak kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Dle stěžovatele byla žaloba soudu podána opožděně, tj. po jednorroční propadné lhůtě dle § 80 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl propuštěn ze služebního

poměru příslušníka SNB ke dni 3. 7. 1990, rozhodnutí v posledním stupni správního řízení bylo vydáno 31. 8. 1998. Řízení o žalobě podané proti tomuto rozhodnutí bylo zastaveno usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 11. 2001. Dle názoru stěžovatele nemá žalobce žádný nárok na doplatek služebních náležitostí, neexistuje ani důvod pro vydání jakéhokoli správního rozhodnutí ve věcech služebního poměru příslušníka Policie ČR. Žalobce příslušníkem Policie ČR nikdy nebyl, byl příslušníkem Sboru národní bezpečnosti, jeho služební poměr skončil dne 3. 7. 1990, tj. ještě před účinností zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie ČR. Vzhledem k uvedeným skutečnostem stěžovatel navrhuje zrušení napadeného usnesení a odmítnutí návrhu žalobce, případně vrácení věci městskému soudu.

Žalobce v písemném vyjádření ke kasační stížnosti označil kasační stížnost za nedůvodnou a nepřezkoumatelnou, neboť stěžovatel dle jeho názoru neuvedl žádné bližší skutkové nebo právní okolnosti na podporu svého tvrzení. K tvrzení stěžovatele ohledně opožděného podání žaloby žalobce odkázal na datum posledního úkonu žalovaného ve věci, který byl učiněn dne 20. 9. 2004. Pokud byla správní žaloba podána dne 4. 12. 2004, byla lhůta dle § 81 odst. 1 s. ř. s. zachována. Předmětem žaloby na nečinnost nebylo meritorní posouzení nároků žalobce na doplacení služebního příjmu, proto tyto okolnosti nemohou být důvodem pro podání kasační stížnosti. Žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Městský soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve stručně shrnul skutečnosti popsané žalobcem v žalobním návrhu. Žalobce se žádostí ze dne 10. 2. 1998 domáhal vyplacení peněžních náležitostí příslušníka Policie ČR za výše uvedené období. Poukázal na přípis Policejního prezidia ze dne 12. 2. 1998, kterým jeho žádosti nebylo vyhověno. Dále žalobce uplatňoval svůj nárok u Obvodního soudu pro Prahu 7, u odvolacího krajského i Nejvyššího soudu. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 18. 11. 2003 byly předchozí rozsudky zrušeny, řízení bylo zastaveno a věc postoupena Ministerstvu vnitra, tj. stěžovateli. Dne 2. 2. 2004 podal žalobce stížnost, na kterou stěžovatel nereagoval. Dne 20. 9. 2004 žalobce obdržel sdělení stěžovatele ze dne 13. 9. 2004, jež nemělo odpovídající formu rozhodnutí, stěžovatel zde uvedl, že vůči žalobci žádné finanční povinnosti nemá, proto částku odpovídající služebnímu příjmu za předmětná období odmítá uznat jako dluh. Žalobce se cítil být zkrácen na svých právech tím, že stěžovatel o jeho žádosti nevydal žádné rozhodnutí a byl nečinný. Stěžovatel již ve vyjádření k žalobě namítal její opožděnost. Nárokem žalobce se zabývaly obecné soudy na různé úrovni, jako poslední z nich rozhodl Nejvyšší soud, rozsudkem ze dne 18. 11. 2003 řízení zastavil a rozhodl o postoupení věci stěžovateli k dalšímu řízení. Žalobce podal u stěžovatele stížnost ze dne 2. 2. 2004, kde poukázal na nevyřízení jeho žádosti ze dne 10. 2. 1998, dále žádal, aby bylo meritorně rozhodnuto o vyplacení peněžních náležitostí za období říjen 1997 – leden 1998. Poslední úkon, který stěžovatel v řízení učinil, bylo sdělení ze dne 13. 9. 2004. Dle obsahu tohoto sdělení stěžovatel odmítl žalobci požadovanou částku vyplatit. Stěžovatel v řízení o žalobě nezpochybnil skutečnost, že přípis ze dne 13. 9. 2004 byl jeho posledním úkonem v tomto řízení.

Po tomto shrnutí městský soud odkázal na úpravu ochrany proti nečinnosti správního orgánu dle §§ 79 a násl. s. ř. s. Městský soud dospěl k závěru, že zrušení služebního poměru žalobce nebylo shledáno platným, jeho služební poměr byl tedy „obnoven“, a to za účinnosti zákona č. 283/1991 Sb. a zákona č. 186/1992 Sb., jedná se tedy o nárok vyplývající ze služebního poměru žalobce k Policii ČR. Žádost o vyplacení platových náležitostí podal žalobce 10. 2. 1998, tedy poté, kdy nabyl právní moci rozsudek Vrchního soudu v Praze

o zrušení rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru, žalobce tedy v té době byl opět považován za příslušníka Policie ČR. Městský soud byl toho názoru, že žádostí ze dne 10. 2. 1998 žalobce uplatnil nároky ze služebního poměru dle zákona č. 186/1992 Sb., o které měl příslušný služební funkcionář rozhodnout. Dle městského soudu na této povinnosti nic nezměnila ani následně vydaná rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru. Tato rozhodnutí mohou být v řízení o oprávněnosti uplatněného nároku na platové náležitosti zhodnocena, jejich vydáním se však stěžovatel nezprostil povinnosti o tomto nároku rozhodnout. Stěžovatel jakožto příslušný správní orgán byl o žádosti žalobce povinen rozhodnout dle § 2 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. Ohledně podmínky zachování lhůty pro podání žaloby městský soud uvedl, že posledním úkonem stěžovatele v dané věci byl jeho přípis ze dne 13. 9. 2004. Žaloba byla podána u soudu dne 6. 12. 2004, tj. v zákonem stanovené jednorozhodnutí lhůtě dle § 80 odst. 1 s. ř. s. K odkazu stěžovatele na skutečnost, že žaloba proti nečinnosti v dané věci byla již jednou u soudu v roce 2003 podána a byla označena za opožděnou, městský soud uvádí, že ochrany proti nečinnosti se může dle § 79 s. ř. s. domáhat i ten, kdo tvrdí, že nečinnost správního orgánu nastala před účinností s. ř. s. Na základě uvedených důvodů městský soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas a je důvodná, uložil proto stěžovateli povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 10. 2. 1998.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl nesprávné posouzení věci městským soudem, a to v té části odůvodnění soudu, kde posuzoval včasnost podání žaloby. Stěžovatel se domníval, že žaloba byla podána po jednorozhodnutí lhůtě upravené v § 80 odst. 1 s. ř. s., neboť vztahoval její počátek k rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Finální rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru bylo vydáno dne 31. 8. 1998. Nejvyšší správní soud však k této kasační námitce uvádí, že městský soud se v odůvodnění napadeného rozhodnutí s touto skutečností vypořádal, když poukázal na odlišnou povahu rozhodování o ukončení služebního poměru žalobce a o rozhodnutí o jeho žádosti na vyplacení platových náležitostí.

V daném případě byl žalobce propuštěn ze služebního poměru nejdříve ke dni 3. 7. 1990, následně toto rozhodnutí bylo shledáno nezákonným a opětovně o něm bylo rozhodnuto dne 31. 8. 1998. V řízení o propuštění ze služebního poměru bylo posuzováno, zda jsou či nejsou splněny podmínky dalšího trvání služebního poměru žalobce u Policie ČR, přesněji, zda rozhodnutí o propuštění bylo vydáno v souladu se zákonem. V souvislosti se spornou dobou trvání služebního poměru žalobce však vznikl další spor o to, jaké platové náležitosti žalobci náležely v tomto období. Městský soud správně uvedl, že stěžovatel byl povinen posoudit důvodnost žádosti žalobce, který žádal vyplacení platu za období říjen 1997 – leden 1998, neboť touto otázkou se v rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru nezabýval.

Stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybnil uvedený závěr městského soudu, tj. že o žádosti o vyplacení platových náležitostí dosud nebylo rozhodnuto. Námitky stěžovatele se vztahovaly k oprávněnosti uplatněného nároku, nikoli ke skutečnosti, zda je stěžovatel povinen vydat o tomto nároku rozhodnutí. Ovšem právě o této povinnosti bylo napadené rozhodnutí městského soudu vydáno.

V rozhodnutí vydaném na ochranu proti nečinnosti dle § 81 odst. 2 s. ř. s. soud uloží správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí (nebo osvědčení) a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu. Zcela v souladu s tímto ustanovením uložil městský soud stěžovateli povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobce o vyplacení platových náležitostí, nikoli povinnost nároku žalobce vyhovět. Městský soud se v napadeném rozsudku nezabýval (a v rámci řízení o nečinnosti ani zabývat nemohl) oprávněností tohoto nároku, pouze poukázal na nutnost oddělit od sebe rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru a rozhodnutí o platových náležitostech. Stěžovatel však v kasační stížnosti, stejně jako ve vyjádření k žalobě, tvrzenou opožděnost odvozuje pouze od rozhodnutí ve věci propuštění ze služebního poměru, a to i přes srozumitelné odůvodnění napadeného rozsudku, který nabádá k rozlišení uvedených nároků. Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů konstatuje, že stěžovatel v předmětném řízení mohl námitku nedodržení lhůty pro podání žaloby dle § 80 odst. 1 s. ř. s. opírat pouze o úkony učiněné v řízení o uplatnění nároku žalobce ohledně platových náležitostí.

Námitka opožděného podání žaloby proti nečinnosti stěžovatele ve věci nároku ohledně platových náležitostí mohla být důvodně uplatněna pouze tehdy, pokud by stěžovatel argumentoval úkony stěžovatele učiněnými v tomto řízení, tj. v řízení o žádosti žalobce na vyplacení platových náležitostí. Stěžovatel však počátek lhůty pro podání žaloby proti nečinnosti dovozoval pouze z úkonů stěžovatele učiněných v řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru, přestože byl městským soudem v odůvodnění napadeného rozhodnutí poučen, že tyto nároky je třeba rozlišovat. Vzhledem k tomu, že stěžovatel netvrdil, že by v řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru rozhodoval též o jeho nároku na platové náležitosti, nelze takovou argumentaci uznat za důvodnou. Stěžovatel nezpochybnil závěry městského soudu, dle kterých je stěžovatel věcně příslušný o předmětné žádosti žalobce rozhodnout, ani skutečnost, že o žádosti rozhodnuto dosud nebylo.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že dle jeho názoru žalobce nemá na doplatek služebních náležitostí nárok. Toto tvrzení má však již povahu meritorního posouzení nároku. Skutečnost, že příslušný správní orgán považuje žádost navrhovatele za zjevně nedůvodnou, nemůže být důvodem k nevyřízení takové žádosti. Jestliže správní orgán nepopře svou věcnou či místní příslušnost k vydání rozhodnutí, pak je povinen o příslušném nároku rozhodnout, za dodržení příslušných právních předpisů. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s tvrzením stěžovatele, že neexistuje důvod pro vydání jakéhokoli správního rozhodnutí ve věcech služebního poměru. Tento důvod byl popsán v napadeném rozhodnutí městského soudu, stěžovatel pouze konstatuje nesouhlas s jeho závěry, neuvádí skutečnosti zpochybňující argumentaci zde uvedenou.

Stěžovatel nezpochybnil skutečnost, že ve věci nároku na platové náležitosti žalobci přípisem ze dne 13. 9. 2004 sdělil, že jeho nároku nevyhoví, čímž učinil v daném řízení úkon ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s. Žaloba na ochranu proti nečinnosti podaná žalobcem dne 4. 12. 2004 tak byla podána ve lhůtě jednoho roku od tohoto úkonu (§ 80 odst. 1 s. ř. s.), a není opožděná. Na základě uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost stěžovatele důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 větou poslední s. ř. s. ji zamítl.

Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, žalobce má proti němu dle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Za tyto Nejvyšší správní soud v souladu s § 57 s. ř. s. považoval dle návrhu žalobce odměnu a náhradu hotových výdajů právního zástupce. Odměna byla stanovena dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif),

dle § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 a § 11 odst. 1 písm. a), d) této vyhlášky zástupci náleží odměna za dva úkony právní služby ve výši 2000 Kč a náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 150 Kč, celkem tedy 2150 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen uhradit k rukám právního zástupce ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci rozsudku, což je přiměřená doba ke splnění uvedené povinnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu